

[Finansministeren.]

kunne man altså i fjor, og socialdemokratiet var i stand til at stille ændringsforslag om 82 pct. i fjor.

Jeg vil også gerne sige med hensyn til denne argumentation, at i begyndelsen af april, tror jeg det var, luftede vi tanken om, at man eventuelt kunne fastsætte udskrivningsprocenten i en ekstraordinær samling i september, vi var inde på en drøftelse af det, og det stod i bladene, men hvad var reaktionen? Reaktionen var den, at oppositionens førstemand, socialdemokratiets formand, erklærede, at det var et tegn på, at regeringen ville have efterårsvalg, dette, at man ikke kunne enes om udskrivningsprocenten, var tegn på, at regeringen ville have efterårsvalg. Sådan læste hr. J. O. Krag det, og det vil altså sige, at et i og for sigligt synspunkt straks blev vendt til diskussion om, at regeringen ikke kunne enes, og at det derfor ville ende med et efterårsvalg, inden udskrivningsprocenten skulle fastsættes.

Jeg vil også her sige, at for mig er systemet ikke tilfredsstillende. Kunne vi enes så langt, at vi var klar over, at vi skulle lave dette system om til næste år, ville dog noget være vundet, men jeg mener, at systemet bygger på den forudsætning og har gjort det hele tiden, at vi vedtog udskrivningsprocenten inden sommerferien. Man gjorde det i fjor uden at diskutere proceduren, man gjorde det endda med så megen viden, at man mente, at man kunne stille et ændringsforslag om 82 pct. Men jeg vil gerne holde helt uden for diskussionen spørgsmålet om, hvorvidt det giver mere eller mindre tillid eller mistillid til kronen, om vi fastsætter udskrivningsprocenten nu eller til efteråret. Det er med det ligesom med det, som hr. Ømann var inde på, spørgsmålet om udlændets syn på os, jeg forstod også, at hr. Ømann var enig med mig i, at det ikke er noget, der kan eller skal indgå i disse overvejelser.

Men jeg deltager altså gerne i en overvejelse af, om vi i fremtiden kan ændre kildeskatte-systemet eller eventuelt folketingets arbejdsperiode, således at vi får bedre mu-

ligheder for at fastsætte denne udskrivningsprocent til rette tid.

Hr. Grünbaum sagde i øvrigt, at kildeskatten har givet anledning til lønglidning. Jeg noterede mig det med stor interesse, for jeg kan erindre, at vi engang har fremført det fra den daværende oppositions side, hvor det blev helt tilbagevist som noget snak, noget sludder. Det har det altså ikke været. En af de svagheder, der er i kildeskatte-systemet, er utvivlsomt, at det psykologisk virker på den måde, at der bliver mindre i lønningsposen, og at man derfor gerne vil se denne lønningspose fyldt igen.

Ud fra dette lønglidningssynspunkt tog hr. Grünbaum anledning til i det hele taget, som jeg har sagt, at bryde staven over finanspolitikken og sige, at de finanspolitiske midler ikke duer, fordi der kommer lønglidning i stedet for. Nu kunne det være interessant, som også andre ærede ordførere har gjort opmærksom på, at få at vide: hvad vil socialdemokratiet? Vil man have en yderligere kreditstramning, hvis man ikke vil have finanspolitik? Vil man have, at kreditpolitikken skal anvendes mere? Jeg tror ikke, der er praktiske muligheder for det. Jeg tror ikke, der i virkeligheden er nogen, der vil gå ind for det. Den tredje mulighed, indkomstpolitikken, er det den, man ønsker skal være det eneste bærende i den økonomiske politik herhjemme? Eller må man erkende, at man igennem 14 år har forsøgt at føre finanspolitik, jeg erkender uden noget synderlig godt resultat, men at man fortsat må bruge de finanspolitiske midler? Jeg tror, det vil være rigtigt at erkende, at ingen regering med det betalingsbalanceunderskud, vi har, kan komme uden om finanspolitikken. Om man så anvender den mere eller mindre talentfuldt, om det var andre afgifter, der skulle holde for end dem, man har foreslået, kan naturligvis drøftes. Men om selve hovedsynspunktet, at en finanspolitisk stramning er nødvendig med det store betalingsbalanceunderskud, også en stramning i forhold til det, der er lagt til rette for finansåret, derom tror jeg ikke der